

Arrest

nr. 301 632 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2023 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 november 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. KAKIESE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegegeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die de Nigeriaanse nationaliteit heeft, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend

verzoek)", waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar gedwongen huwelijk en besnijdenis niet geloofwaardig zijn. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 272 143 van 29 april 2022.

In het kader van haar huidig verzoek blijft verzoekster bij haar verklaringen zoals zij deze aflegde in het kader van haar eerste verzoek. Zij verklaart verder dat zij tijdens haar eerste procedure niet kon spreken over haar slechte ervaringen. Ter staving van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt zij geen documenten neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zij naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op haar verzoek. Zij beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet en verklaart dat zij bij haar verklaringen blijft zoals zij deze deed in het kader van haar eerste verzoek en dat haar vrees steeds hetzelfde is, met name dat zij gedwongen werd te huwen, dat zij gedwongen werd tot het laten uitvoeren van een genitale verminking en dat zij gedwongen werd om zich te prostitueren.

(ii) aangaande haar vage verklaring dat zij heel slechte ervaringen heeft meegemaakt in Nigeria en zij daar niet over wil spreken, om welke reden zij het daar ook tijdens haar eerste verzoek niet over gehad heeft, wordt opgemerkt dat zij onder meer de omstandigheden waarin zij is opgegroeid, niet aannemelijk wist te maken. Dit werd gevolgd door de Raad. Hetzelfde dient opgemerkt te worden wat betreft haar bewering niet naar Nigeria te kunnen terugkeren aangezien niemand voor haar kan vechten aangezien zij een weeskind is. Daar zij in het kader van haar eerste verzoek niet kon overtuigen wat betreft haar werkelijke levensomstandigheden in Nigeria, kan niet worden bijgetreden dat zij bij terugkeer niemand zou hebben.

(iii) er actueel voor burgers in de deelstaat Imo State geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoekster het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

8. In zoverre verzoekster in het onderhavige verzoekschrift terugkomt op vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal in het kader van haar eerste verzoek, dient te worden opgemerkt dat verzoekster het onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van haar eerste verzoek dat reeds in beroep werd bevestigd bij arrest nr. 272 143 van 29 april 2022.

9. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Imo geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt met haar informatie, gevoegd aan het verzoekschrift, geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissing niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

10. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord, stelt verzoekster bij monde van de voor haar aanwezige advocaat dat ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan haar verklaringen. Zij is een weeskind en werd in haar land van herkomst op gedwongen wijze tewerkgesteld in de prostitutie. Gelet op dit uiterst kwetsbare profiel is minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gerechtvaardigd, daar zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst dreigt terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Voor wat betreft de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst Imo State, stelt verzoekster dat zij specifieke ontwikkelingen heeft aangehaald en dat de landeninformatie waarop de beschikking is gebaseerd onvoldoende actueel is, zodat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt om de verwerende partij toe te laten hieromtrent een nieuw onderzoek te voeren. Voor het overige volhardt zij in haar verzoekschrift.”

De Raad wijst erop dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft de verzoekende partij hiertoe manifest in gebreke.

4.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting in wezen slechts op algemene wijze aangeeft het niet eens te zijn waar zij meent dat ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan haar verklaringen. Zij haalt vervolgens elementen aan, meer bepaald dat zij een weeskind is en in haar land van herkomst op gedwongen wijze werd tewerkgesteld in de prostitutie, waarmee reeds rekening werd gehouden in de beoordeling opgenomen in voormelde beschikking. Deze elementen werden niet aanvaard en de redenen die leiden tot dit besluit werden uiteengezet. De verzoekende partij uit ter terechtzitting haar ongenoegen, maar beperkt zich in wezen tot het herhalen van deze elementen en zij borduurt hierop verder zonder deze in verband te brengen met de gronden van de voorliggende beschikking. Hierin wordt met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing geduid dat de aangehaalde gedwongen prostitutie een verwijzing betrof naar de verklaringen die zij reeds heeft afgelegd in het kader van haar eerste beschermingsverzoek en verder dat, daar zij in het kader van haar eerste verzoek niet kon overtuigen wat betreft haar werkelijke levensomstandigheden in Nigeria, niet kan worden bijgetreden waar zij stelt dat zij bij terugkeer niemand zou hebben. In het licht van haar betoog ter terechtzitting wordt dan ook benadrukt dat loutere verklaringen die neerkomen op een herhaling of in het verlengde liggen van de motieven die de verzoekende partij reeds in het kader van haar eerder beschermingsverzoek aanhaalde, geen aanleiding kunnen geven tot een nieuwe beoordeling van het vluchtrelaas. Zoals aangestipt in voormelde beschikking, kan het onderhavige beroepsverzoekschrift niet worden aangewend als een vorm van beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van haar eerste verzoek dat reeds in beroep werd bevestigd bij arrest van 29 april 2022 met nummer 272 143. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Door na voormelde herhaling van de elementen ter terechtzitting verder louter algemeen te poneren dat gelet op dit uiterst kwetsbare profiel minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

gerechtvaardigd is, daar de verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst dreigt terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, kan zij bijgevolg evenmin overtuigen. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, niet aannemelijk maakt. Zij kan dan ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan te reiken.

4.2. De verzoekende partij haalt voorts de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst Imo State aan. Zij verwijst echter slechts zeer algemeen naar de specifieke ontwikkelingen die zij heeft aangehaald en uit de kritiek dat de landeninformatie waarop de beschikking is gebaseerd onvoldoende actueel is. Opnieuw verduidelijkt de verzoekende partij haar kritiek niet, laat staan dat zij deze concreet toespitst op haar zaak. Hoe dan ook kan worden aangestipt dat in de beoordeling rekening werd gehouden met de informatie door haar bijgebracht bij het verzoekschrift, onder meer daterend van 5 augustus 2021 en 14 juni 2023. Voorts verliest de verzoekende partij uit het oog dat het haar vrijstond landeninformatie die zij als meer actueel aanziet bij te brengen indien zij dit nodig achtte. Dit liet zij echter na. Evenmin duidt zij in haar betoog ter terechtzitting welke informatie niet langer correct of actueel zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie en gevolgtrekkingen foutief of niet meer actueel zijn, waartoe zij echter in gebreke blijft. De beoordeling in voormelde beschikking: *“Verzoekster brengt met haar informatie, gevoegd aan het verzoekschrift, geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissing niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.”*, blijft dan ook overeind. Voor de volledigheid wordt aangestipt dat het artikel van Amnesty International van 2023 enkel handelt over Nigeria in het algemeen, maar niet over Imo State specifiek. Hiermee weerlegt de verzoekende partij de bevinding in de bestreden beslissing niet dat de veiligheids-situatie in Nigeria regionaal erg verschillend is. Het artikel van Amnesty International van 2021 bespreekt een aantal gebeurtenissen in Imo State, maar ligt in wezen in dezelfde lijn als de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Er wordt immers niet betwist dat in Imo State zich weliswaar een aantal veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen, maar uit het geheel van de landeninformatie blijkt dat er aldaar in het algemeen voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Met haar betoog ter terechtzitting en één enkel artikel dat handelt over mensenrechtenschendingen door de Nigeriaanse veiligheidsdiensten slaagt de verzoekende partij er niet deze appreciatie aan het wankelen te brengen, te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Volgende motieven uit de bestreden beslissing blijven bijgevolg gehandhaafd:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situationv11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de “loutere aanwezigheid” in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Imo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Imo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

4.3. Ter terechtzitting komt de verzoekende partij in wezen niet verder dan op algemene wijze aan te geven het niet eens te zijn en het uiten van algemene kritiek. Hiermee brengt zij echter geen concrete en overtuigende elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven. Waar de verzoekende partij tot slot stelt te volharden in haar verzoekschrift, blijft zij eveneens in gebreke concrete opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond te formuleren en gaat zij er ook hier in het geheel niet op in. Derhalve voert zij geen concrete en valabele argumenten aan die deze gronden ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij bij haar huidige tweede beschermingsverzoek geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES